

REGÉLO.

Pesten csötörtökön szeptember 11^{kén} 1839.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. boritéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

*Fürdőbe utazás.**(Folytatása.)*

Endre és Károly a' körbe léptek.

„Önök különbözik vigalmunk' és körünket! Szabad-e okát tudni?“ — kérde a' herczeg.

„Öcsémnek napfogyatkozása volt; azt vizsgáltam!“ mond Endre.

„Napfogyatkozás! — éjjel — ha ha ha — mond nevetve a' czélzást nem értő herczeg — 's minthogy külfogyatkozás volt, örülök, hogy táncztermem nap hold és csillag-fogyatkozásban nincs, 's önt szabad választással megkinálhatom. Igen is barátim válaszsunk! ön napja melengessen mindnyájunkat. — Szabad-e nagysádat a' jövő keringőre felkérnem?“ — mond a' herczeg Linkához fordulva.

„Sajnálom! már azon urnak ígértem!“ — mond Linka, Károlyra mutatva.

„Ugy?“ — mond a' herczeg, 's megfordulván tova sietett. Meglepetés, hála, és szerelem csókját nyomá a' választott lovag királynéja kezére.

„Az udvariság téres honából csak teremthéttél volna elő egy pár szót kosárpótlékul öcsém! — mond Endre — 's ugy hiszem, a' finom általengedést éppen nem utasitná vissza! ő fennsége. — Mit gondolsz?“

„Azt, hogy egy leányka figyelmét, ajánlatát, bizalmát nem áldozom-fel az udvariságnak, nem a' herczegnek, nem a' föld urának!“

„Köszönöm édes Károly! — A' herczeg gyengéd hölgynél is herceget játszik, hódolást kíván, 's tettei illedelem körén túliak. Én nem tánczolhattam vele, tánczolni nem akartam.“

A' párok kedvet leheltek, szerelmet mosolygtak, 's a' végezetet elégedés koronáza.

Alarczszak tarka vidor csoportja tálolá elő ötleteit. Egy sötét kép merő pillantatait gyéren vevé-le ifjainkról, 's ugy látszott, minden lehetőséget fel akarja fogni.

Szünóra volt.

A' fejedelmi kert lugosai közt ült Károly, 's a' mult boldog óra képeit sajátosította. — Hang hatott füleibe; lassú léptekkel közeledett valaki.

„De hol van illy sokáig Ricci? — kérdé egy ismerős szó.

„Én még a' szalónban hagytam; alig ismertem-fel a' sötét képen az ügyes ármányost! — mondá egy asszonyi hang. — De hát az esés hogy' történt? beszélje csak ön!“

„Tudja nagysád, hogy Károlyt a' szerelemfáltás kigyója mardossa, 's nem jött-el: de az estvély után Endre is eltűnt. Utána mentem, kíváncsi hallani beszédjüket, mellyet most érdekesnek 's nyilatkozottnak hittem: de az ördög elárulá lappangásomat. Károly ajtót nyitá, 's hogy meg ne ismertessem, futnom kellett, és a' sötét csarnok lépcsőin elestem.“

„Ha ha ha! úgy kell ügyetlen szerencsevitéz ur; mit keresett ott ön? mire való Ricci?“

Károly figyelmes lett, 's megismeré Járosit és Laroche.

Egy harmadik jött — a' sötét álarczos.

„Mi hír Ricci?“ — kérdék mindketten.

„Sok nagyságocskáim, igen sok.““

„Először: a' herczeg, Zondi Endre és Károly szeretik Iványi Linkát. Ez már igazi terno, ugy-e nagyságocskám? — — De a' választott, úgy látszik, Károly; mert Endre mellőztetik: a' herczeg a' táncz-felhívásnál kosarat kapott, 's Károly olly magán túl, olly kéjelve lejtett a' szilf-könyű hölgygyel, hogy a' kosaras rendvitézeinek boszújokban koczogott álluk.““

„Ördög és pokol!“ — kiáltá a' meglepedezett Járosi.

„Hogyhogy, nagysádkámnak sem tetszik? — Ugy majd segítségünk rajta!““

„Tovább tovább!“

„Másodszor: lord Paget szerelmes mademoiselle Fanniba; de aligha több szerencsével, mint főnöke; 's úgy látszik, Endre lett a' várbirtokos, bár ma gyászköd 's búfellegek ülték a' láthatárt.““

Akaratlan kinos „ha ha ha“ nyögött-ki Laroche kebléből.

„Harmadszor: a' levelet Iványiné kezébe loptam. Ugy látszik, megütközött, 's leányait nagyobb figyelemmel tartotta.““

„Végre jelentem uram, az úti készülétek megtétettek, 's további parancsait várják.““

Egy tömeg Riccinek adott oktatások, utasítások következtek, 's a' szép társaság megszűlt.

„Mind másképp' lesz ez uracskáim, várjatok csak! — nyögé Járosi. — Endrét égbe ragadom: mert nagysádat ölébe vezetem; 's

ha ez után én Linka havas karjai közt pihenhetek, megengedem Károlynak, hogy Fannival, a' könnyelmű bohócczal, üdvözülhes- sen, és savatlan elménczségeiket egymásnak fűszerezzék. Ha ha ha!

„Szerelmes kis bohó; ha ha ha!“ — neveté utána Laroche.

„Szép! valóban szép! gyönyörű rokon — példásan hü barát, jeles társaság!“ — ismétlé viszatértében Károly.

A' vig dús éj után nyugalomvágy lepte meg a' fáradt tagokat.

VI.

Kellemes idő volt. A' merő napsugárokat gyéren átvonuló fel- legesek 's a' sétatér hatalmas hárslombjai megtörék. A' fürdőven- dégek mohón használtak minden percet, melly mulatságra ajálko- zott. — A' gyönyörű csoportozatok Raphael ecsetje alá adtak képeket.

Károly andalgvá lépdelt előre. — „Mi édes, mi szép a' boldog szerelem — mondá — a' méz epe mellette; a' rózsában mi virít, azt csak egy boldogított szerelmes tudja. Van-e ennél édesebb bájolóbb álom? — Mi vágygyal szomjúzzuk őt; szivünk remeg, ajkaink égnek, gyermeki örömet érzünk; midőn a' forrásnál vél- jük magunkat, olly elégtettelepül iszunk, mintha egész boldogsá- gunk e' forrásból merítettnek; 's midőn felegyeneseink, ismét szomjúzzuk; — 's hogy szomjúzunk, talán jó; talán a' jó alkotónak műve. — Ugy van! — mert ez örökös édes vágy, melly- nek „remény“ keresztnévet adtunk, 's a' mellé csatolt csalódás legszebb ajándoka a' teremőnek.“

Közepette gondolatainak, mint bűnjelölt érzé magát megra- gadtatni.

„Jó, hogy jössz — kiáltá Endre — két tanúra, reád 's arra ott fenn az égben, van szükségem, hogy nyugalmam csendes, hogy boldogságom rendithetlen legyen. — Halljad. — Ma megszállt minket a' vizsgálkodás lelke; az én csendes vidám Fannim borús, elégületlen. Nyilatkozásra kerültünk.“

„Mikor viszi ön boldog grófnőjét haza?“

„Grófnőmet?“

„Igen! Laroche grófnőt! vagy csudálja ön, hogy titkait tud- juk. Hinni mertük volna, hogy bizalmával elsőik közé méltat: azon- ban csalatkoztunk, 's az ujságot idegen ajkakból kellett hallanunk.“

„Nagyságtok ezt hallották? szabad-e tudni, kitől?“

„A' hercegtől.“

„A' hercege vagy tréfált, vagy hazudott, vagy ámttatott. Az egyenes út közelebbi lesz a' valóhoz, 's azt én el fogom találni. Illy tréfa hercegtől is izetlen; 's ez esetben szánakozásom, meg- vetésem bünteti. Illy hazugság sértés, 's a' sértés elégtételt kíván.

Ha ámittatott, az ámitótul szigorú számot kérni tiszttem leend. A' munka kissé keserű, de lelkem csendzavarójának epe-keserűvé teendem.'

„Az Istenért Endre!”

„Nem édes Fannim! határozatom erős, változhatlan, mint szirt. A' kérdés becsületed? boldogságom? érdekli, 's e' két pont megérdemli. a' komoly szót. — De szabad-e visszautasítnom kérdéseit, vádját? — Mikor részesít szép titkaiban, 's ki szerelmének szerencsés tárgya?”

„Titkaim? szerelmem tárgya?”

„Igen igen. A' boldog választott ritkán tud indulatain uralkodni, 's édes titkát örömet szemléli fátyol nélkül: de azon kívül nagysád ajándoka, mellképe, 's egy meglepetés, csálhatlan tanulm.’

„Ajándékom? mellképem?”

A' társaság zavara legfőbb pontra hágott. Károly ekkor érkezett.

„S most jó öcsém légy tanú, légy bíró.

„A' milly kényes a' tárgy, olly nehéz a' felelet. Nézetem tévedhet; de még is azt mondom, csupa félreértések a' Larochevali ügyben; a' herczeg adhatna felvilágosítást, de helyesleném ezt is inkább az időtől várni. — A' második tárgyan szives lesz Fanni kisasszony nyilatkozni.”

„És te!” — szól közbe Endre.

„És én?”

„Igen te. Én az egyenességet szeretem, 's bizodalmatlanságot tőled legkevésbbé érdelek. Már egyszer nyelvemen ült e' komoly tárgy; de felhős kedélyed nem engede nyilatkoznom. — A' herczegi estvély éjén kebleden láttam a' mellképet.’

Szobrászt és költőt ohajtnék, ki alakját adná a' társaság arczán jelenkezett meglepésnek. Fanni arczán láng lobogott; egy sejtés villant-át keblén, azon sejtés, hogy az ifjútól titkon imádtatik. A' hő keblű hölgy magasztalva érzé magát. — Senki sem tudta, hol kelljen a' csomó-oldást megkezdeni. — Endrének öldöklő volt e' bizonytalanság.

„A' mellkép tőlem van!” — rebege Linka.

„Kegyedtől? — 's egy sohaj, melly fergeteget szülhetne, nyomult-ki Endre melljéből.

„A' multnak néhány óráit visszaidézem — mondá Linka. — Játék-asztalnál ültünk. — Én kegyeddel, Fanni Károlylyal. A' játék végződött, Károly elégületlen volt; nekem kegyed szerelmét

hirdeté; ők olly jól mulattak, hogy kívánt dolgot véltem tenni. a Fanni mellképével megajándékozom. — 'S ez a' mezetlen való!""
, 'S te Károly?'

„Én a' mellképet, mint Linka ajándokát tiszteltem, 's keblemen viselem.""

Magasztaltság holdog érzete szállta-meg Linka keblét.

, Angyali Fannim! megbocsáthat-e? — kérde Endre.

„Ön gyanúja alapokon épült; de most tisztán, mint égiek, állok ön előtt, 's béke-jobbomat nyujtom.""

, Örökre! — örökre nekem? — kiáltá amaz, csókolva a' szép kezet.

„Igen"" — —

A' letűnő nap gloriát vont a' két szerelmes pár feje körül.

VII.

, Segedelmet uraim! könyörületességet szép dámáim a' szerencsétlennek! — kiáltozá egy törpe emberke, 's feszült erővel törekvék előre. Kevert pénz hullámozott az edénybe; az emberke nyájasan köszönte.

A' kis ember a' herczeg titoknoka volt.

A' segedelem egy szeles uracs által eltípratott szegény gyermek segedelmezésére szolgált.

Mindenki vágyott a' történetet hallani. — Endre szomszédjához fordult, hogy bizonyosabbat halljon, 's a' szomszéd a' herczeg volt.

„Votre serviteur Monsieur! — kiáltott a' herczeg, kezet nyujtva.

Endre meghajtotta magát.

„Igaz, hogy? vagyunk a' szerelem országával? kivel is volt csak a' combinatio? — kérde a' ministeri crisissel vesződő herczeg, megmosolyogva saját elmés ötletkáját. — Igen, igen, a' kecses Laroche grófnő? — No sok örömet az új helyzethez!""

, Szabad tudni, ki terjeszté e' hamis, nem létesülhető combinatiót fenséged elejébe?'

„Ha jól emlékezem, ön testvére István; igen, ő mondá nekem, hogy ön Laroche eljegyzé, 's mi kedves tisztünknek fogjuk tartani, az ünnepélyt kitünőbbé tenni. — De hogy? is mondá csak ön? — hamis, nem létesülhető combinatio? 's talán nem volna igaz? vagy valamelly akadály? talán egy más Thiers a' gát? — No azt elmozditsuk, 's a' crisisnek vége!"" — A' herczeg ismét mosolygott ötletén, 's távozott.

, Tehát csakugyan ámittatott, 's pedig Járosi által! Mennykő és villám! hogy éppen ő általa. De ez mindegy! — pattogá a' tü-

zes katona. — Ezért lappang hát a' kigyó? ezért bujta a' sötétet. De mi volt czélja? — Akármí, számolnia kell. — Hát ez mi bolond!

„Uram! menjen pokolba! vagy jobb, zárassa-be magát; mert nem mindennek lesz kedve ön lábnyomait, kézhadát, 's kiméletlen kifejezéseit elszenvedni.“

„Mit mond?“

„Csak azt, hogy ön már félórája, mióta lábaim' tiporja, kézhadával érzékeim' fenyegeti, 's fülembe sugdossa a' gaz fieszkó, nyomorú, csábos, czimeket.“

„Az nem igaz; ez becstelen hazugság!“

„Uram! tudja, hogy ez sértés, hogy ezért számot kérhetek, 's elégtételre kényszeríthetem!“

„Ha tetszik, szívesen megbotozom!“

„Ez fenyítéket érdemel, 's szavaira kardommal felelek. Nyugot előtt hat órákor, a' kis ligeti tirol halmon találkozunk; 's ha nem, holnap a' hirlapokban ön nevét, alávaló, szemtelen, gaz mellékkel hirlelem a' vilagnak, 's Pymontból kikorbácsoltatom!“

— kiáltá — Endre.

„Szolgálatjára!“ — mondá egy hajlékony testecske — mint diadalnyert, mosolylyal távozva.

„Szemtelen fecsegő! — mormogá a' maradt — de majd komolyabb vonásokat festek arczodra; — iszonyatos rémmé teszek, hogy ijedve futsz önmagadtól. Illy olcsó fecske nem érdemel komoly tusát.“

(Vége következik.)

PESTI VIZSGÁLÓ.

Leopold-mezei néptünet.

Az ég mintha kárpótlást akart volna a' honunk felé árasztott sok zivatárért adni, huzamósabban kellemetlen, hives, szeles napok után, kisimítá redőit, 's kisasszony napjára a' legkellemesebb szeptemberi nap virradt Budapest fölé. Mi haszna rajzolóknak itt, mint tódult a' nép kevertt, tarka sorokban, paraszt és bérkocsikban, tűzvéru lovakon 's görhes gebéken, már reggel 3 órától kezdve „Remete Mariához?“ mi haszna rajzolóknak az itteni nagy élő mozaik-tábla buzgalmát, vigalmait, fák alá csoportozott körökben elköltött dúsabb vagy szegényebb lakomáit? mi haszna említenők, mint hullámozott délután e' nép be 's a' városi ki a' Leopold-mezőre? mért próbálnók az innen már messzire hallatszó hang-chaoszt, a' népvörvény mozgalmait, a' léggömb felszállását, a' játszó 's álgyúzó kanárik ügyességét bámulók véleményeit rajzolgatni, midőn ugy is csak tökélyetlen képét adhatnók mind ennek? mi haszna kelnénk-ki végre némelyeknek amaz igen helytelen és veszedelmes szenvedélye ellen, kik a' néptömeg között lövöldöztek, holott a' dolgon ez által ugy sem segítenénk? Elég legyen annyit említeni, hogy e' végtelen boldog nép napszálltakor kocsin, lovon, gyalog, 's kik a' kulacsot

gyakran ég felé fordíták mások által vezettetve, hármas, négyes szakadatlan sorokban haza tódult, magával vive néhány boldogul leélt órának emlékét.

KÜLÖNFÉLE.

Elhagyatott szultannő. 183...b. meglátogattam az n.-i örültek házát. A' sok emberi nyomor látása elbúsított. Végig menék a' rekeszek előtt a' nélkül, hogy a' benne volt szerencsétlenekre ügyeltem volna; midőn szemeim történetből egy különösen felpiperézettre esének; mert tarka kelmék függének a' vasrostélyokról. E' pillangó-ország elrendelése izlésre 's fényre mutatott. Közelebb léptem a' rekeszhez, 's benne több vánkoson hanyagul ülő dámát vevék észre; szabály-szerübbleg szép arcot, nemesb és jelesb vonásokat ritkán láttam. Sokáig maradék e' varázsalak szemléletébe elmerülve. Vezetőm elhagyott, egy dühöngőt, ki maga körül mindent rombolt, lecsendesítendő, 's visszatértekor folyvást a' szép fiatal nő-alak előtt állék. A' vonásaiból szálló szomorúság engem nagy mértékben érdekelt. — „Ön Zu-leimát szemléli — szólt vezetőm — vegye-le süvegét! mert fel fogna dühülni, ha valakit kalappal fején látna maga előtt. Ő fiatal leány, egyikéből a' legjobb családoknak az országban; regények, kivált az „ezeregy éj“ olvasása“ bódíták-ei fejét. Azt hiszi, hogy kedvencz szultannő volt, 's férje most elhagyá. Ha ön kívánja, beszélhetünk vele!“ — A' rekeszbe léptünk; vezetőm két kezét homlokára tévé, 's mélyen meghajolt; én példáját követém. — Parancsol valamit fölséged egyik legcsekélyebb rabjával?“ — kérdé ő. A' leányka felegyenesedék a' vánkosokra, búsan nézett ránk, szomorúan mosolygott, 's fejét rázá. — „Miért olly szomorú fölséged arcza?“ — kérdém én. Ő figyelmesen nézett rám, 's mondá: „Nem tudja ön? Ah, szomorú történet az. Én fiatal valék és szép; fiatalságom és szépségem benyomást tön Adhemar kalifára; ő engem serailjába vitetett, 's kegyencz szultannővé lettem. Adhemart én, mint istent, szeretém, 's hittem benne, mint Mahomedben. Ha láttam őt, reszkettem; szívem erősen dobogott, térdeim ingának. Sirtam kéj-érzetemben. Ha hozzám szólt, szózata álomban hallott dalként hangzott. Távol tőle szomorkodám; mihelyt megjelent, legnagyobb öröm tölté keblemet. Mi sokáig élvezém e' szerencsét, nem tudom; mert idővel nem gondolék. Egy napon — borzasztó nap! kimenék, 's öreg szolgálómmal Cairo legszebb utzáiban bolyongva egy csudaszép, drága kelmét megpillanték, melyet legott birni ohajtottam. A' kalmárhoz menvén, kérék őt, küldené a' kelmét palotámba. — „Igen, szultannő — szólt ő — de csak úgy, ha ajkaim arcz-liliomait érinthetik.“ Én csudálva hátráltam; a' kalmár vevé a' szép kelmét, szénszerpenyő fölött tartá azt, 's megégetésével fenyegetett, ha meg nem egyezem föltételében. — „A' bazar mögött van egy fördőterem, ott ki sem látand.“ — Én reszketve követém 's hátravetvén fátyolomat, a' férfi megharapá arczomat. Én visszatértem a' palotába. A' kalifa magához hivatván, hozzá menék. Tekintete rémitő lett egyszerre. Borzasztó hangon kérdé, miért van arczom megharapva. — Én azt hívék, meg kell halnom, de felbátorodám; szépségem- és a' szultan szerelmére számolék; megvallám vétségemet. Ő gyilkot huzott-ki övéből; én lábaihoz borulék; könnyeim, kétségbeesésem, bűnbánásom megindíták őt; elveté a' fegyvert, de Dahitát, utánam a' másodikat hivatá. Férjem azóta elhagyott, 's ha meg nem bocsát,

érzem, meghalok.' -- Az örült visszaesék vánkosaíra; mi hallók zokogását, 's hosszú, fekete hajfonadékai között hullának könyei halvány arczán alá. Két hónap múlva Zuleima többé nem volt.

LIGETFY ANDOR.

Parisnak élelmi fogyasztása. Hivatalos tudósítás szerint 6 millio tuczat osztrigát 's 6 millio kilogram halat emésztének-fel mult évben Paris lakói. — A' halak ára 6, a' szárnyas és vad állatoké pedig 8 millio frankot tön. A' szárnyas állatok nagyobb részét csibék, galambok 's pulykák tették. A' vad fogyasztás a' többihez képest kevés volt, mert csak 151.000 fogoly 's 20.000 nyul kelt-el. Legnagyobb szerepet játszanak a' fogyasztásban irós vaj, tojás, zöldség és sajt. Mult évben p. o. 75 000.000 tojás, 36.000.000 litres tej és 23.000 000 font irós vaj emésztetett-fel.

Már ez soknál is több. Észak-Amerikában egy asszony csak azért lőtte agyon férjét, mert az egy más asszonyt megcsókolt. De már ez soknál is több. Nemde, uraim, ha nálunk is illy féltékenyek volnának a' némberek, igen ritkán nyughatnának a' pisztolok és puskák?

A' londoni tunnell költségei, melly pedig még korán sem kész, már eddigelé 313.000 font sterlingre mennek. Ujabbi hírek szerint a' tunnell-ások már közelitnek a' tulsó parthoz.

EMLEKMONDAS.

É l e t.

Kert az élet; de rózsáit
Óva kell 's vigyázva szednünk,
'S a' tövistől, hogy kezünket
Meg ne szurja, őrizkednünk.

BACSÁNYI után —

Földi jók. A' földön nem lehet egyéb jót várni, mint becsületet és békességet. Az elsőt megnyerjük, ha bölcssek vagyunk; a' becsület pedig megadja a' másikat.

YOUNG után M. N. ;

A' tiszta ságnak fő diadala, hogy előtte a' vétek is hódolni tartozik 's önként hódul.

KAZINCZY F. után —

Jó 's rossz. Embertársaink se nem olyan jók, se nem olyan rosszak, mint azt minden nagyító képzeletünk festeni szokta. A' legjobbak esnek, buknak, 's legromlottakban is van jó.

GR. SZÉCHENYI I. után K. H. K. J.

Szórejtvény.

Gépeket épített, 's alapot nem kell nekik ásní,
Harmadikát kettőzd, és enyhe-hatalma alatt vagy.

HALÁSZY JÓZSEF.

Előbbi rejtvény: PIPACS.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs ház, 86-dik sz. a.

Nyomatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.